

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת פינחס

ז' תמוז תשפ"ב 1137

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:29	7:21	7:26	7:10	הדלקת נרות
8:27	8:30	8:29	8:27	מוצאי שבת
9:10	9:15	9:12	9:10	רבנו תם

הילולא דצדיקיא

ז. רבי שמעון ביטון, אב"ד מרסיל צרפת
 זי. רבי יהודה מטוילטולא, בנו של הרא"ש

יח. רבי מעסוד רפאל בן מוחא מח"ס 'פרדס רמונים'

יח. רבי משה דוד אשכנזי מח"ס 'באר שבע'

יט. רבי יצחק איזיק הלוי הרצוג מח"ס 'היכל יצחק'

יט. רבי אברהם הלוי פטאל מח"ס 'ויאמר אברהם'

כ. רבי אברהם חיים נאה מח"ס 'קצות השלחן'

כ. רבי מנחם ישועה

כא. רבי שלמה מחלמה מח"ס 'מרכבת המשנה'

כא. רבי שלמה שמאמה מח"ס 'שורש ישי'

כב. רבי שמעון דמורי, מחכמי גאבס

כב. רבי שלמה מקרלין הי"ד

כג. רבי משה קורדובירו

כג. רבי גדליהו אהרון קעניג מח"ס 'חיי נפש'

צריך להלחם הוא העמיד את השמש מלשקוע, כמו שאמר (יהושע, י, יב) "שמש בגבעון דום". וכך עמדה השמש ולא שקעה משך שלושים ושש שעות.

ואם כן, מכך הוי הוכחה שיהושע הוא לא רק בבחינת לבנה, אלא הוא אפילו יותר משמש, שהרי הוא העמיד את השמש. ואם אמרו חז"ל שמשה רבינו היה בבחינת שמש ויהושע היה בבחינת לבנה, הרי שעכשיו כאשר משה רבינו

כבר העביר את כוחו ליהושע, ומשה נפטר ויהושע קיים, הרי שיהושע שבא מכוחו של משה רבינו ומעמיד בכוחו, בכך קדושתו, בכך תורתו את השמש, בוודאי הוא גדול יותר פי שנים. שהרי מי מעמיד את מי, ומי מנצח את מי, זה שהוא חזק וגיבור יותר מהשני.

ואם יהושע קיבל את כח תורתו של משה רבינו, מובן היטב מדוע בא המלאך באותו לילה אל יהושע וטען בפניו על ביטול תורה. אמנם בוודאי איננו יכולים להעלות על שפתינו ולומר כי יהושע ביטל ממש מדברי תורה, שהרי היה לו את כח התורה של משה, ובוודאי המשיך בכך זה כמו רבו.

ובוודאי היה כוחו גדול, שהרי אפילו שהוא עמד לפני מלחמה כה קשה כנגד שלושים ואחד מלכים, הוא לא פחד, כיון שמשה רבינו ע"ה אמר לו לפני פטירתו "חזק ואמץ" (דברים לא, ז) ואין לך ממה לפחד, כי ה' אלוקים יהיה עמך. וזאת מלחמה של הקב"ה נגד כל האויבים והגויים. וגם לאחר פטירת משה רבינו ע"ה, אמר לו הקב"ה בעצמו (יהושע א, ו) "חזק ואמץ כי אתה תנחיל את העם הזה את הארץ אשר נשבעתי לאבותם".

ואם כן, כיון שיהושע עכשיו הוא פי שנים ממשה רבינו, והוא בבחינת שמש, ולא עוד אלא שהוא יכול לומר לשמש לעמוד דום, אזי הדרישה והתביעה ממנו היא יותר גדולה. באם הוא כל כך גדול, הוא צריך להתאמץ עוד יותר בדברי תורה. לא רק לשבת וללמוד בצורה שטחית, אלא ללמוד ולהתייגע ולהתעמק ביותר בתורה. ולכן כמה שעמל יהושע בתורה, לא היה זה לכאורה מספיק לפי דרגתו וכוחו הגדול, ולכן הגיע אליו המלאך ואמר לו עתה באתי על שבטלתם מדברי תורה.

ואמנם, כאשר אמר לו המלאך עתה באתי, על של עתה באתי, על שעתה ביטלתם מדברי תורה, מיד (יהושע ח, ג) "וילך יהושע בלילה ההוא בתוך העמק". ואמרו חז"ל (עירובין סג, ב); מלמד שהלך (שלן) בעומקה של הלכה. כלומר, יהושע הבין כי עליו מוטלת החובה להתעמק עוד יותר בתורה, ואכן הלך מיד ותיקן את הדבר ולן בעומקה של הלכה, והתגיע עוד יותר בתורה, כדי לתקן את מה שהיה חסר.

משמיר לדוד כוחו של יהושע בן נון

"ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל" (במדבר כז, כ)

דרשו חז"ל; ונתתה מהודך עליו, ולא כל הודך. זקנים שבאותו הדור אמרו; פני משה כפני חמה, פני יהושע כפני לבנה (בבא בתרא עה, א).

משה רבינו ע"ה נצטווה מאת הקב"ה לסמוך את ידיו על תלמידו יהושע בן נון, ולתת מהודו עליו. אבל יחד עם זאת הוא נצטווה לתת רק מהודו, ולא את כל הודו. ובכך נשאר האור של משה רבינו יותר מתלמידו יהושע, כי משה היה כפני חמה, והאור של יהושע בן נון היה רק כפני לבנה.

ולכאורה יש להבין. הן ידוע שכאשר הרב מסתלק מהעולם הוא נותן פי שניים על התלמיד שלו. כמו שאנחנו רואים אצל אליהו ואלישע הנביא, שלפני שהלך אליהו מאיתו נתעלה בסערה השמימה, שאל אליהו הנביא את אלישע "מה אתן לך", ואלישע ביקש ממנו "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" (מלכים ב' ב, ט).

ואם כן, מסתבר כי כך היה הדבר אצל יהושע בן נון ומשה רבינו ע"ה. שכן לאחר מכן נאמר בפסוק (במדבר כז, כג) ויסמך את ידיו עליו ויצוהו. ורש"י כותב בזה, ויסמוך את ידיו, בעין יפה, יותר ממה שנצטווה. שהרי הקב"ה אמר לו וסמכת את ידך, והוא סמך על יהושע בשתי ידיו, ועשאו ככלי מלא וגדוש ומלאו חכמתו בעין יפה.

וגם אמרו במדרש (ילקוט ש"ש); בכל אדם מתקנא, חוץ מבנו ותלמידו. בנו - משלמה, "יטיב אלהים את שם שלמה משמך". ותלמידו, אי תימא מ"ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", ואי תימא מ"ויסמך את ידיו עליו ויצוהו". הרי שמשה רבינו ע"ה סמך את שתי ידיו על יהושע, ונתן לו בעין יפה פי שנים ברוחו עליו.

ואם באמת יהושע בן נון קיבל פי שניים ממשה רבינו, ונתקרב עד גדולתו של רבו משה, כיצד ניתן להבין את מה שאמרו חז"ל (עירובין סג, ב) כי בלילה שיהושע בן נון נלחם, הוא ביטל מדברי תורה, והמלאך בא להענישו בגלל שביטלו מדברי תורה. כמו שאמרו חז"ל שם, שאמר לו "עתה באתי" (יהושע ה, ז) על דברי תורה באתי, כי ביטלתם בלילה זה מלימוד התורה.

והרי, אם יהושע בן נון קיבל פי שנים ממשה רבינו, הרי שקיבל את כח התורה של משה, ואצל משה בוודאי שלא ביטל מדברי תורה, כיון שכל כולו היה כח התורה והוא נתן את התורה לישראל.

ונראה בביאור הדבר, כי הנה אמנם יהושע בן נון קיבל באמת פי שנים מכוחו של משה רבינו, וראה לדבר, שיהושע בן נון נלחם בכוחו נגד ל"א מלכים. ולא עוד, אלא בשעה שהיה

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כמה שנים חכם בן ציון לא שינה בדיבורו?

גדרי ההלכה, ושינה בהכרח מפני השלום, שהרי העיד בעצמו שמקטנותו לא הוציא בשפתיו דבר הדומה לשקר!

פעם, בשיעור המוסר, כשהאריך בגנות מידה רעה, תוצאותיה ועונשיה, עד שהתלמידים נחרדו. הפטיר אחד: "הרב מגזים..."

נתן בו חכם בן ציון את עיניו, ואמר: "דע לך, שלא זו בלבד שאני נזהר שלא להוציא דבר שקר מפי, גם לא אבק שקר עובר על פי!"

עד כמה סלד מהשקר יעיד המעשה הבא: פעם שמע אדם המודיע לחברו: "קיבלתי עבורך צ'ק. ופרטתי אותו בבנק". מסר לו את הכסף במזומן. "איך מלים בפי להודות", אמר הלה, "אבל איך פדית אותו בשמי, הלא חייב הייתי לחתום עליו!" ביטל הפורט את התמיהה, עניין זוטר הוא: "אני חתמתי בשמך", חסד טהור.

"אבל זה זיוף", הזדעק החכם!

איך אפשר להכשיר את השרץ, ועוד לחוש כבעל חסד?

אחד החכמים בישיבת 'פורת יוסף' הודיע לרבינו שהוא ממהר, עליו לנסוע לתל אביב.

כשתמה "מה יש למעלתו לסדר בתל אביב?"

השיב הלה: "הוזמנתי להרצות בכנס תשובה באצטדיון יד אליהו".

התפעל החכם: "הוי, כמה שאני מקנא בך!"

"כבודו מלא זכויות כרימון, מרביץ תורה ומזכה הרבים לאין שיעור, ומקנא בי?!"

אמר החכם: "מעולם לא דיברתי אחד בפה ואחד בלב. אם אני אומר לכבודו שאני מקנא בו, זו האמת לאמיתה! אשריו, ואשרי חלקו!"

וסיפור דומה עם תלמידו הרה"ג רבי ראובן אלבז שליט"א. פעם, בנוסעם יחד, פנה אליו רבינו בערגה: "חכם ראובן, שירבו כמוך מזכי הרבים, הלאי ואזכה להיות במחיצתך בגן עדן!"

"מן הסתם, הרב רוצה לעודד", הגיב רבי ראובן נרגש.

אך רבינו הרצין באחת, ומחה: "מיום עומדי על דעתי לא דיברתי אחד בפה ואחד בלב!" (רבינו האור לציון).

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

יקדים תפילה לתוכחה

הבא להוכיח את חברו, אף שנראה לכאורה שאין סיכוי שדבריו יתקבלו, יבטח בה' שיעזור לו וימציא בפיו את המילים הנכונות והמתאימות ללבו של חברו.

אף אם נאמרו דברי התוכחה ולא התקבלו על לבו - כל שיש לו תקוה יחזור ויוכיח, ואפילו מאה פעמים. ויבקש ויתפלל שיהיו דבריו נשמעים לעבודתו יתברך.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הפעוט נולד בשבת

באחת מקבלות הקהל שערכתי בירושלים עיר הקודש, בא לפניי רב המשרתי לחסידות צאנז המעטירה, ושטח את בקשתו שאתפלל על נכדו הקטן אשר שרוי במצב קשה.

כאשר סיפר הרב החסיד על נכדו, יצאו מפי המילים: "אני רואה ששורה על הילד קדושת שבת. בזכות השבת בעזרת ה' הוא יבריא".

אחר כך שאלתי את הסב מתי נולד הילד, אך הוא לא זכר את תאריך הולדתו המדויק ולפיכך יצא למספר רגעים מחדרי, כדי לברר אצל הורי הילד את תאריך הולדתו.

כיון שהורי הילד לא ענו לשיחתו, הוא התקשר לאשתו וברר אצלה האם היא זוכרת את תאריך הולדתו של הנכד החולה. לצער הרב, גם אשתו השיבה שהיא איננה זוכרת את תאריך הולדתו המדויק, אולם היא הוסיפה שאין לה ספק בדבר שהפעוט נולד בשבת!

כששמע זאת הרב החסיד הוא הבין מיד את דבריי הראשונים שקדושת השבת חלה על הילד, והוא סיפר זאת לאשתו.

לאחר מכן סיים איתה את השיחה וקיבל ממני ברכת רפואה לנכדו, אולם רישומם של הדברים נותר בלבו עוד זמן רב לאחר מכן.

אין זאת אלא זכות אבותיי הקדושים זיע"א, שבזכותה הקב"ה שם בפי את המילים המתאימות לכל יהודי ויהודי, והיא שעמדה לי לכוון לאמת ולהשמיע את המילים הללו לסב החסיד.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויד ה' היתה אל אליהו" (מיכה ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על אליהו הנביא זכור לטוב שקנא את קנאת ה' על בני ישראל, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכר פינחס שקנא את קנאת ה' ובכך כיפר על בני ישראל ועצר את המגיפה.

שבת בשבתו

מלאכה המתמשכת לשבת

א. התורה הק' ציוותה עלינו להימנע מעשיית מלאכה בעצם יום השבת, אולם אם האדם מתחיל במלאכה קודם השבת והיא ממשיכה מאליה בשבת, מותר. לכן, מותר להניח קודם השבת תבשיל שאינו מבושל על הפלאטה, ובמשך השבת הוא הולך ומתבשל.

ב. כשיש צורך בדבר, מותר לתת את הבגדים במכונת כביסה או ייבוש בערב שבת ולהפעילה, והיא תמשיך לכבס או לייבש מאליה בשבת.

ג. המנהג פשוט לכוון שעון שבת קודם שבת, שיכבה וידליק את האור בשבת.

ד. שעוני שבת המצויים כיום [שיש בהם לחצנים קטנים, וכל לחצן מכוון על חצי שעה, וכשמשנה את מצב הלחצנים, השעון ממשיך את פעולתו] - אם כיון את השעון בערב שבת שיכבה האור בשעה מסוימת, ועתה בשבת רוצה להאריך את זמן הדלקתו שיכבה מאוחר יותר, מותר לעשות כן, אך אם רוצה לקצר את זמן הדלקתו ולהקדים את הכיבוי, לא יעשה כן לכתחילה אלא לצורך חולה אפילו שאין בו סכנה וכיוצא.

ה. שעון המכוון להידלק בשעה מסוימת, ורוצה לאחר את זמן ההדלקה - מותר לעשות כן. אך לא יקדים את זמן ההדלקה, אלא לצורך מצוה כלימוד תורה.

ו. הכלל העולה: רשאי האדם להמשיך את המצב הקיים שהוא כבוי או דלוק, אבל לא להקדים את שינוי המצב, לבד ממקרים מסוימים כחולה או לצורך מצוה.

ז. ויש להיזהר שלא יזיז את הלחצנים סמוך מדי לשעה שעומד השעון להיכבות או להידלק, לפי שאז קרוב לודאי שיכבה או ידלק בעת נגיעתו בשעון.

ח. מותר לכוון בשבת שעון מעורר [מחוגים] שיצלצל, כדי להעיר משנתו ללמוד תורה ולהתפלל. ולענין הפסקת הצלצול - שעון מכני, מותר להפסיקו. שעון עם סוללה, יכסהו בבגדים או ינחהו במגירה סגורה.

ט. כמו כן מותר לכוון בערב שבת את השעון המעורר שבפלאפון שיצלצל בשבת, אך לא יפסיקו מהצלצול. וכן לא יזיז אותו, שהרי הוא מוקצה, כדלהלן בהלכות מוקצה. ומותר לכוון את הפלאפון שיעורר אותו אף שמשמיע שירים.

י. ואולם אין להשאיר טייפ מופעל מערב שבת, כדי שימשיך פעולתו בשבת, [שמא יתקן כלי שיר], ואפילו לצורך לימוד תורה אין להתיר, מפני זלזול בקדושת השבת.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת פנחס

1. מה המשותף לפנחס ולאליהו הנביא?

2. מי העיד על עצמו שלא הוציא דבר שקר מפיו למעלה מעשרים שנה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

פינחס סיכן את חייו עבור הקב"ה

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום" (במדבר כה, יא, יב)

פינחס הלך ואמור קודם למשה רבינו; כך מקובלני מוכן - כל הבועל ארמית קנאים פוגעים בו. ואז השיב לו משה, אם יש בידך הלכה זו - אזי תהיה אתה השליח למלא את הציווי. כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין פב, א); קריינא דאיגרתא איהו להוי פרוונקא (קריין האיגרת, הוא שיהיה השליח).

פינחס לא היה מורה הוראה בפני רבו, שהרי קיבל רשות ממשה רבינו. ואף הקב"ה מודה לו והוסיף לו אות יו"ד על שמו, ונקרא פינחס, לרמז, כי פינחס לא חס על פניו ועל חייו, אלא הוא קינא קנאת השי"ת. והדבר רמזו בשמו; פינחס הוא אותיות פני חס. כלומר, פינחס הוא חס על עצמו שלא יורה הוראה בפני רבו. והקב"ה מעיד עליו שהוא קינא לשם ה' אלוקיו, מבלי לחשוב כלל להורות הוראה בפני רבו ולהתגאות בכך שקם מתוך העדה.

ואמנם מצינו שפינחס בכלל לא התגאה במעשהו. שהרי לאחר מכן היו השבטים מבזים אותו ואומרים; הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה והוא יהרוג נשיא שבט מישראל (סוטה מג, א). ובגלל הביזיונות הללו רצו ממש להרוג אותו, אבל הוא סיכן את פני חייו ולא חס עליהם (חס בגימטריא כמו חיים).

וכיון שפינחס לא חס על חייו אלא קינא לשם ה', עלה בגורלו שהוא תיקן כידוע את חטא נדב ואביהוא, שהם הורו הוראה בפני משה רבם, כשלא שאלו אותו כיצד עליהם לנהוג אלא הקריבו אש זרה, ומתו.

פינחס לעומת זאת שאל את משה רבינו ע"ה, ומשה רבינו הורה לו לעשות כפי שלימד אותו. ואם כן הוא לא הורה שום הוראה בפני משה רבו. ואולם, מה שנחשב בתחילה כמורה הוראה בפני רבו, זאת משום שכולם שתקו, והוא זה שקם מתוך העדה, בזמן שידע שמשו רבינו מכיר את ההלכה שכל הבועל ארמית קנאים פוגעים בו. אבל משה רבינו אינו נותן הוראות לקנאי להרוג את הבועל ארמית, ואם כן היה משמע שאין רשות לשום קנאי לקנאות את החילול ה'.

אלא שמאידך גיסא, באותה שעה ריחפה סכנה גדולה ח"ו על כל עם ישראל, להיותם נכלים בכליה ח"ו. לכן פינחס קם מיד מתוך העדה, ובא לומר למשה רבינו, הן אתה לימדת אותי כי כל הבועל ארמית קנאים פוגעים בו.

וכאשר קיבל רשות ממשה רבינו, הבין פינחס כי אסור לו לשתוק על שתיקתו של משה רבינו. הוא הבין למעשה כי באמת הלכה זו נשתכחה ממשו רבינו, ואין הוא נקרא מורה הוראה בפני רבו.

ולחיפך, בכך הוא תיקן את הפגם של נדב ואביהוא, שהם הורו הוראה בפני רבם, בכך שלא שאלו אותו לפני שהוסיפו אש זרה על העצים אשר על המזבח. והוא כן שאל את משה ועשה את הכל ברשות משה.

ולכן נשתכחה ההלכה הזאת ממשו רבינו, כדי שפינחס יזכה לתקן את הפגם של נדב ואביהוא, שהתכוונו אף הם לשם שמים להתקרב יותר אל ה' על ידי קרבנם לפני ה'. אך מכיון שהם הורו הוראה בפני רבם, הם מתו. ופינחס גם סיכן את חייו עבור הקב"ה, ומן השמים זיכו אותו כדי שיבחרו באהרן הכהן ובניו אחריו להיות כהנים לה'.

משירי כנסת הגדולה

הגאון רבי רפאל משה אלבז זצ"ל

בעיר של חכמים וסופרים - הלא היא העיר צפרו שבמרוקו, גדל ונתעטר רבי רפאל משה אלבז זצ"ל בשנת תקפ"ג. כבר בצעירותו ניכר שנועד לגדולות, אביו חכם שמואל, השתדל להשיג עליו שינצל כל זמנו ללימודים ואף הטיל עליו העתקת ספרים מכתבי יד בשעות הפנאי. בימי עלומיו התייתם מאביו ואת עיקר תורתו קיבל בבית מדרשו של דודו חכם עמרם אלבז, וגם זכה לשמש את חכם עמור אביטול זצ"ל, שהסמיך אותו לרבנות לדון ולהורות.

לרבי רפאל משה היה בית כנסת משלו ובו הקדיש הרבה מזמנו לטובת בני עמו וקהילתו בהדרכתם לתורה וליראת שמים באמצעות דרשותיו, שיריו ומליצותיו. רבי רפאל משה נודע כמוהל מומחה ואף הייתה לו ולאחיו רבי אליהו חזקה על כך בכל העיר.

מתוקף תפקידו היה ממונה על נכסי ההקדש בצפרו ומפקח עליהם, והוא בעצמו היה בעל צדקות ולב רחמן בעל מידות טובות של ענווה וצניעות. הרבה לבקר חולים, הכניס אורחים לביתו, וגישר בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו.

לבד מגדולתו בתורה רכש לו ידיעה רחבה בלימודי חול בכמה מקצועות ואף חיבר בנושאים אלו ספרים. הוא היה בעל אופקים רחבים מאוד, וסבר

שכל החכמות מתאימות וכלולות בחוכמת התורה ודרכם ניתן להגיע ולהבין את חכמת האמת.

חכם רפאל משה אלבז התחתן עם בתו של חכם אברהם מאמאן, שהיה ככל הנראה אדם אמיד, מנכבדי קהילת צפרו. לא נולדו להם ילדים, אך הם גידלו ילדה יתומה בביתם ודאגו לכל צרכיה.

חכם רפאל משה אלבז כתב שירים לאירועים ולתפילה. שיריו מושרים גם כפתיוחות בפיוטי שירת הבקשות. הוא שימש גם כדרשן, וכדי למשוך אליו חלקים רבים מהעם נשא את דרשותיו בערבית השגורה בפי יהודי צפרו.

בין ספריו: 'הלכה למשה' - ספר שאלות ותשובות על ארבעת חלקי השולחן ערוך, 'שיר חדש' - ספר שירים, 'ארבעה שומרים' - דינים ומוסר, 'דרש משה' - דרושים, ספרי ביאורים וליקוטי מדרשים כגון: 'עדן מקדם' ו'מיני מתיקה', וכן ספרי הלכות וספרים העוסקים בתולדות עם ישראל, בעיבור השנה ובנושאים כלליים.

בספר 'מלכי רבנן' מובא מה שסיפר הגה"ק ר' שלמה אבן דנאן זיע"א ששמע מפי רבינו: פעם אחת הלך רבינו בחודשי הקיץ לאחת משכונות הגויים בחברת יהודי וגוי.

כשהלכו בדרך, הגוי דיבר עם היהודי ואמר לו, שהוא רואה מרחוק נחש גדול צפוני (הנקרא בערבי 'אסאד') בין האילנות, ונראה כמו אילן מרוב עוביו. הציפורים עמדו על ראשו כי נדמה להם כאילן, והנחש בלע אותם. אותו גוי פנה ליהודי ואמר לו: "הנה הנחש מביט לכיוון השני ועדיין לא ראה אותנו, ואם יראה אותנו נהיה בסכנה גדולה". הגוי שהיה בידו רובה אמר ליהודי, שהוא רוצה לירות ולפגוע בראש הנחש. - אם יצליח לפגוע בו בראש הנחש, אז הוא ימות והם ימלטו מידו, ואם חלילה יחטיא ולא ימות הנחש, יבוא הנחש אליהם במהירות ובכעס רב והם יהיו בסכנה גדולה. ולא ידע הגוי מה לעשות.

רבינו אמר לגוי להמתין עד שיתפלל. הצדיק התפלל בכוונה גדולה ועשה תשובה ואז הרשה לגוי לירות בנחש. הגוי ירה ברובה ופגע בראש הנחש שמת מיד. הגוי התקרב לנחש, הפשיט את עורו וקרע את בטנו ומצאו בו ציפורים שעדיין היו חיות. הגוי אמר לרבינו: "הנחש הזה פוחדים ממנו כל הפלשתים

הגרים במדבר הזה, וכעת מסר אותו הקדוש ברוך שאצליח לפגוע בו ולהורגו רק בזכות תפילתך". ומכח מעשה זה נעשה קידוש השם גדול.

פעם אחת בעת עצירת גשמים, פנו המוסלמים אל רבינו שירבה בתפילה ובתחנונים לפני בורא עולם שיפתח את אוצרו הטוב וימטיר גשמים.

באותם הימים עצירת גשמים היתה משמעותה מוות כפשוטו, שכן אי אפשר לגדל שום דבר ללא מים והבעיה הגדולה יותר היא שאין מה לשנות. ואם המצב ימשיך, לא מן הנמנע שבזמן הקרוב הבערות תיתן את אותותיה ורבים יחלו וימותו. רבינו שמע את הדברים וערך תפילה גדולה ב'בית החיים', כדי לעורר את רחמי הנפטרים שיבקשו על החיים, וביקש לכנס שמה את היהודים.

בדרשה ארוכה עורר את לב הקהל לאביהם שבשמיים וביקש שכל אחד יעשה חשבון נפש ויתקן את מעשיו. דבריו חדרו ללב האנשים ותפילתם מהרה התקבלה ברצון, וכשהיו בדרך חזרה אל המלאח, נפתחו ארובות השמיים והתחילו לרדת גשמי ברכה. באותם רגעים נעשה קידוש ה' גדול. כל המוסלמים יצאו לקראת רבינו בתופים ובמחולות, ושר העיר גזר על כל החקלאים המוסלמים לתת לרבינו באותה שנה חלק מתבואות השדה, מכיוון שרבינו היה מקובל עליהם כמלאך ה'.

רבי רפאל משה זכה להיפגש עם המקובל האלוקי רבי יעקב אביחצירא זיע"א בצפרו, וביקש שיעתיר בעדו תפילה כדי שיזכה לפני בטן. אולם רבי יעקב אביחצירא השיב לו כי בשמים כבר הכריזו שספריו הם בניו אשר יעשו לו שם טוב מבנים ובנות, ועל כן אין לו להצטער ולהתאמץ בדבר.

ביום שישי בשבת כ"ב לחודש תמוז שנת ה'תרנ"ו, נסתלק בשם טוב רבי רפאל משה לישיבה של מעלה, כששעות ספורות לפני פטירתו כתב צוואה ובה ציווה על נכסיו וספריו, וביקש לייסד ישיבה של תלמידי חכמים ללמוד תורה בתוך ביתו למשך שלושים יום. זכותו תגן עלינו.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

**שמעו
ותחי נפשכם**

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.